

Clara Andrés

“El que pretenem és passar-ho bé mentre ens abellisca, sense pressa”

Cantant i músic La cantautora valenciana (Oliva, 1977) va visitar fa poc Barcelona per cantar-nos les cançons del seu primer disc, *Dies i dies*, en un concert que podria ser l'últim d'aquest projecte que va arrencar amb la pel·lícula ‘Dies d'agost’ i que aviat enfilars cançons noves

GEMMA LLEIXÀ gemma.llejornet@canvi16.info

El 12 de febrer, Clara Andrés encisava la cinquantena llarga d'afortunats que omplien la sala Harlem Jazz Club de Barcelona. En el marc del festival Bar-na Sants, el grup de cinc músics que dona cos a aquesta més que interessant proposta musical, oferia al públic les onze cançons de *Dies i dies*. El disc inclou “Hui fa vent” –de la banda sonora de la pel·lícula de Marc Recha, *Dies d'agost* (2006)– i “Personatges” –el poema de Josep Pedrals musicat amb què Andrés ha guanyat la primera edició del premi Miquel Martí i Pol instituït per Lluís Llach–. Les cançons, són de les que perduren. La veu de la cantautora d'Oliva és suau i ens arriba, d'entrada, discreta i tènue, però el seu ressò s'imposa i va més enllà d'aquesta contenció tímida per seduir –ja ha començat,

i amb força– el panorama musical català. Ens regala imatges lluminoses de roba estesa, tasses de cafè i el dibuix lent del fum d'una cigarreta, que dansa, amb una música fresca i sinuosa. Afirmava que les cançons del disc són de

“no dir res”, però les seves lletres tenen el poder de suggestió de la bona poesia. La seva, senzilla i quotidiana, va fer bategar el públic del Harlem i CANVI va voler aprofitar l'ocasió per conversar amb l'autora.

MARTA BERTRAN PERELLO

Per a molts, la teva veu ens va arribar per primera vegada amb la pel·lícula de Marc Recha, *Dies d'agost* i en aquell moment ens preguntàvem de qui era aquella música, d'on sortia i on s'amagava aquella veu abans del film.

Abans del Marc Recha havia fet algunes cançons, des de ben jove n'he fet, però no les havia gravat mai en disc. Es pot dir que de manera ben feta no tenia res.

Llavors, com et va conèixer i va contactar amb tu el Recha?

El montador, el Sergi, li va passar la maqueta perquè són coneguts de la Garriga i em van cridar perquè havien elegit la cançó per la pel·lícula. *Subidón.*

MARTA BERTRAN PERELLO

“Després del premi no hem notat res pel que fa a ‘bolos’, com que és una música recollida no acabem de trobar l’espai, ens agraden llocs xicotets

“Hui fa vent” és la cançó que apareix a *Dies d’agost*. “Dies i dies” que és la que dona nom al disc estava pensada per al film?

No, només “Hui fa vent”, però sí que és veritat que “Dies i dies” segueix la mateixa línia.

Després de la pel·lícula vam haver d’esperar força a tenir el disc a les mans. Com va anar el procés de producció?

Se suposa que quan fas una maqueta, la meta, l’objectiu final és fer el disc. *Dies i dies* és la maqueta feta disc, tot i que inclou tres cançons noves. El vam titular *Dies i dies* perquè és la primera cançó que es va fer després de la maqueta.

Una de les cançons de la maqueta Inici és “Sóc algú”. Molts l’hem trobada a faltar al disc. Per què

no la vau incloure?

A mi també m’agrada, aquesta cançó, però és més espessa, més de cantautor. I, en canvi, el disc anava més en la línia de no dir res, d’unes cançons... més gratuïtes, podríem dir. Així que no colava, aquesta cançó, i vam decidir deixar-la fora.

I de seguida va arribar el premi Miquel Martí i Pol. Ha estat la teva plataforma al Principat i ara arribaran més concerts i actuacions, suposo.

Va ser una sorpresa total, sobretot perquè és un premi al qual no et presentes. Ells van fer una selecció de poemes musicals i em van agafar com a part de la selecció. Jo no sabia que estava dins del premi ni res. A mi em va trucar el Lluís Llach, i em pensava que era una broma. Em va dir que no era el de Polònia, i que era finalista del premi. Després em va tornar a trucar i ja em va dir que l’havia guanyat.

Canvia les coses, aquest premi, en la teva trajectòria vital i professional?

Sempre està bé, i et dona projecció a la premsa... però encara no hem notat res quant a actuacions. Ens autoproduïm el disc... és molt familiar, no tenim una discogràfica que ens porta el tema mediàtic. Tenim molts pocs concerts, també. Com que és una música així més recollideta no acabes de trobar espai per al nostre estil o no ens abelleix tocar en tots els llocs. Ens va bé fer concerts en llocs xicotets, foscos, com aquest del Harlem.

T’ho va proposar el Josep Pedrals, musicar el seu poema, o el vas elegir tu?

Va ser del concurs Sona 9. Una de les proves era musicar un poema i te’n donaven tres a elegir. Quan el vaig llegir, de seguida em va agra-

dar molt i la música va eixir molt fluïda. És un tipus de lletra que m'haguera agradat fer a mi.

Les teues lletres són d'una poesia quotidiana i senzilla, però alhora molt intensa, que es fon amb la música. Et neixen alhora, lletra i melodia?

No hi ha una regla. Tinc un catxerulo com aquest teu a casa i el que faig és anar gravant idees. Estàs a casa i t'ix una frase amb la guitarra i la graves. Vas fent un pupurri. Són peces i després és com fer un puzzle. Al final pot sortir una cosa coherent, però no ho saps mai. L'altre tema és que jo faig la cançó però el resultat final és mèrit dels músics. No els dono cap pauta per fer l'arranjament de la cançó. Tot és molt creatiu per part seva, i fan gran la cançó.

Tens temps de treballar cançons noves o estàs immersa en el post-part de *Dies i dies*?

Que va, no. Encara que acabi de sortir el disc, ja fa tres anys que treballem aquestes cançons i volem passar pàgina, ja. Estem mirant coses noves i jo m'hiestic escalfant el cap. aquest concert potser serà l'últim. De la pel·lícula del Recha ja han passat tres anys!

Et dediques a la música?

No, sóc professora d'educació especial. La música per a mi és el meu entreteniment preferit, però es queda aquí. De moment, no m'ho he plantejat de manera professional per dedicar-m'hi exclusivament. Tot ha vingut un poc aixina. Em van gravar la maqueta, i no teníem ni idea de fer un grup ni fer un disc. Va eixir el projecte del Recha, va eixir el concurs, vam fer el grup perquè eixien *bolos* i vam preparar un directe... Tot ha eixit així però no com un plantejament. Així que continuo de professora i el temps lliure el passo amb la guitarra, normalment.

MARTA BERTRAN PERELLÓ

Quan tinc alguna cosa, la gravo, però ja està. Sense pressa ni una expectativa, el que pretenem és passar-ho bé i disfrutar mentre ens abellisca. Però en principi no tenim cap plantejament de grup.

Tant la web com la coberta del disc tenen un disseny senzill i original, amb elegància, en sincronia amb la música i les lletres. Com és l'equip de Clara Andrés?

És que tinc molta sort, tant trobant els músics com en el disseny. Em tropesse amb gent que ho fa de manera altruista i que entenen molt bé el rotllo senzill que es busca amb la música. Quan vaig veure la foto de les pinxes vaig tenir clar que era això. El disseny l'ha fet Maria Jose, una amiga. I el disseny de la web el Vicent Llopis, un altre amic. Jo no tinc cap mèrit, tot m'ho fan. ■

Tot ha eixit sense un plantejament, continuo com a professora i el temps lliure el passo amb la guitarra, quan tinc alguna cosa la gravo, sense una expectativa

MARTA BERTRAN PERELLÓ